

Jan Herčík

Alena Hrachovcová

Zvěrolékař V AKCI

Jan Herčík
Alena Hrachovcová

Zvěrolékař V AKCI

Jan Herčík
Alena Hrachovcová

Zvěrolékař V AKCI

Již počtvrté se chystám napsat poděkování do knížky. A když nad ním přemýšlím – a hlavně nad tím, komu mám poděkovat –, jednoznačně mi vychází, že hlavní dík patří všem pejskům, kočičkám, králíkům, papouškům a vlastně všem zvířátkům a jejich páničkům, kteří mou klinikou prošli a prožili společně se mnou, mým personálem, mou rodinou a svými rodinami příběhy, které čtenářům v této knížce předkládáme nejen pro pobavení a zasmání, ale i pro poučení z moudrosti přírody a zvířat. Ta hrají hlavní roli v příbězích, a tím vlastně i v životech, které jsme jim zasvětili.

Mou klinikou od jejího založení v roce 1992 prošla celá řada spolupracovníků, na které mohu vzpomínat s úctou a vděčností, protože jsem měl tu čest stát po jejich boku a učit se od nich. K těm prvním určitě patří MVDr. Bronec a ještě před ním MVDr. Štumpf. Pak sestřičky, recepční, paní uklízečky a pan Suchomel, díky němuž provoz kliniky běží bez závad, neboť dokáže vše opravit, upravit a dát do chodu a nezná slovo „nejde“. Vzpomínám na ty, které jsem naopak učil já a kteří se po nějaké době osamostatnili, na studenty středních i vysokých veterinárních škol a na ty, kteří se současným personálem tvoří naši „velkou rodinu“.

Jmenovitě děkuji svým doktorkám MVDr. Martině Kolářové a MVDr. Kateřině Kobzíkové, vrchní sestře Zdeně Kasslové, sestřičkám Veronice, Kristýnce, Janě a Zorce, recepčním Barče, Monice, Nadě a Sandře, studentům Honzovi a Markétce. A také sestřičkám Pětě, Šárce a Zuzce, které už u nás nepracují, ale prožily s námi kus života, na což rád vzpomínám. S úctou a pokorou děkuji všem, kteří pomáhají pokořit nemoci, napravují to, co nemoc způsobuje, a mnohdy na úkor rodinného života a osobního volna neváhají opakovaně vstoupit do tohoto nekonečného příběhu.

Děkuji své ženě Kateřině za to, že se mnou žije tento život, ve kterém neexistuje pracovní doba a vše se mění dle potřeb kliniky a jejích pacientů, děkuji její mamince Alence, která opět převedla do literární podoby mé vyprávění a příběhy těch, o nichž je tato kniha.

Jan Herčík

© Jan Herčík, Alena Hrachovcová, 2012

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2012

Photographs: © Kateřina Herčíková, 2012

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-81-7

Já vám ukážu!

Obyčejný, všední den se probouzel do zimního rána. Venku se ve velkých mokrých vložkách hustě snášel sníh a dopadal na hlavní silnici vedoucí kolem horoměřické Veterinární kliniky. Kola projíždějících aut ho rozjízďela a měnila v nevzhlednou mokrou kaši.

Kateřina došla k přechodu, zastavila se a otřepala si z blondaté ofiny napadaný sníh. Pak se ohlédla přes rameno a zavolala: „Punto, k noze!“ Punto, středně velký černý voříšek, právě očichával roh domku u silnice, ale jakmile uslyšel povel, nechal toho a poslušně přiběhl. Zastavil se u jejích nohou a vzhlédl. „Jsem tady. Ale nemusím si sedat do mokrého sněhu, vid?“ říkal jeho pohled. Pohládila ho a ujistila se, že přechod je volný. „Jdeme,“ pobídla ho a namířili si to spolu rovnou k bráně kliniky, jež nesla tabuli s nápisem *Veterinární klinika MVDr. Jana Herčíka*.

Ještě než stačila vzít za kliku, přibrzdilo těsně vedle ní auto. Vyřítíl se z něj nasupený pán s ohromným břichem a na řemínku za sebou táhl černého pudla. Odstrčil Kateřinu, přehnal se okolo ní na dvůr veteriny, jako by ji neviděl, a zlostně se otočil, když se jeho pes zastavil, aby si prohlédl Punto. Psi se obešli a pozdravili zatřepáním ocásků. Pak Punto pohlédl na pána a zabručel. Pánovi se to nelíbilo. „Uhni,“ odkopl Punto.

V Káče se zatajil dech. Kdyby se jí něco podobného stalo kdekoliv jinde, neváhala by ani okamžik a na místě by si to s bezohledným pánem vyřídila. Ale tady pro ni platilo heslo: Náš klient, náš pán! Sehnula se, vzala Punťu do náruče a zašeptala: „Pojď, to je ošklivý pán!“ Přešla dvůr okolo recepce a vešla rovnou do ordinace.

Pán její poznámku zaslechl. Rozrazil dveře recepce, dopadl na první volnou židli a hlasem velkého šéfa, který je zvyklý poroučet, se obrátil k recepční Barče: „Jsem objednaný na desátou hodinu, ale chci jít na řadu dřív, protože mě v práci čeká důležité jednání. Doufám, že mi vyhovíte. A řekněte mi, kdo je ta drzá holka, co předbíhá!“

Barča, která celou příhodu sledovala prosklenou stěnou čekárny, mu s potěšením dala informaci: „To je paní Herčíková. Manželka našeho pana doktora.“ A mile dopověděla: „Bohužel, na řadu vás vezmeme na dobu, na kterou jste objednan. Kdykoliv jindy bychom vám rádi vyhověli, ale pan doktor teď musí operovat psa po úrazu. V případě, že se uvolní místo v jiné ordinaci, pošlu vás tam.“

Zarazil se a zalapal jak kapr na suchu. Kdyby bylo možné v tu chvíli ho k něčemu přirovnat, tak určitě k balónu, ze kterého pomalu, ale jistě uniká vzduch. Poté sáhl do kapsy pro mobil: „Přeložte jednání na dvanáctou,“ zafuněl. Rozhlédl se po čekárně a pokud možno co nejdůstojněji a tak, aby nedal najevo své pokoření, vycouval na dvůr, aby se uklidnil cigaretou.

To ráno jsem stál v ordinaci a přemýšlel, kterou ze sester bych si měl zavolat, aby mi pomáhala při operaci. Před sebou jsem měl malou fenku Jack Russel teriéra. Přinesl mi ji hned ráno pán – Američan. Na to, abych viděl, co se stalo, jsem ani moc nemusel umět anglicky. Fenka měla zlomenou pánev, a jak jsem vyrozuměl, stalo se to při dopravní nehodě.

Na veterině jsou v chodu vždy dvě, případně tři ordinace. Podíval jsem se na počítač, který máme ve všech ordinacích propojený s recepcí vnitřní sítí. Funguje to tak, že klienta, který má jít na řadu, zanesse recepční do počítače a pak ho překlikne k příslušnému lékaři. Viděl jsem, že všechny ordinace budou stále v chodu a sestry budou po celé dopoledne zaneprázdněné. Odpoledne měla nastoupit nová sestřička Veronika, jenže já potřeboval pomoc hned. Proto Kačenka, která právě nakoukla dovnitř, přišla jako na zavalanou.

„Ahoj,“ usmála se. „Copak to tu máš? Ty jsi krásný pejsek,“ sklonila se k fence, která se třásla bolestí i obavou, co se bude dít. Také Punťa se k ní pomalu přiblížil a něžně, jako by vycítil její bolest, jí olízl nos.

„Jmenuje se Bony a nerozumí ti,“ řekl jsem. „Majitel je Američan, takže rozumí jen anglicky. Musím ji hned teď operovat. Kačko, máš přibližně dvě hodinky čas? Potřebuju, abys mi pomohla. Potřebuju podávat, co ti řeknu, a podržet háky.“

Věděl jsem, že se na ni v tomto směru mohu spolehnout, vypomohla mi tak už víckrát.

„Jasně,“ přikývla a sedla si k psovi na zem. „Do not worry, Bony. You are a beautiful good dog. Do not worry. You will be fine, you will see,“ dolovala z paměti kdejaké milé anglické slovíčko.

Připravoval jsem si věci, které budu potřebovat, a stál jsem k ní zády. Najednou jsem uslyšel, jak něco klepe o podlahu: klep, klep, klep. Když jsem se otočil, viděl jsem, že se fenka přestala třást, upřeně se dívá na Kateřinu a ocáskem, i když jí to vzhledem k jejímu poranění muselo působit bolest, pravidelně klepe o zem: „Dík, už ti rozumím, jsi hodná a já už se tolik nebojím,“ sdělovala nám.

Bony dostala uspávací injekci a Kačenka u ní seděla a hladila ji, dokud nezačala usínat. Pak se pomalu zvedla. „Honzo, počkáš ještě minutu? Za minutu jsem zpátky, jen odvedu Puntů k Barče do recepce, obléknu si plášť a můžeme začít.“

Po dvou a půl hodinách jsem Bony předával do hospitalizace a majitele vedl do recepce, abychom se domluvili na termínu nejbližší kontroly.

Bylo skoro poledne, recepce byla prázdná. Kačenka s Puntou už odešla a Barča právě telefonovala. Tváře jí jen hořely. „Jistěže můžete hned přijet,“ slyšel jsem ji, jak důrazně hovoří. „Ale odpoledne má službu paní doktorka.“

„Copak se stalo?“ chtěl jsem znát příčinu jejího rozčilení.

Přikryla sluchátko a zakoktala: „Pane doktore, volá pan Pokorný. Jeho pes prý už má zase problémy s..., s...“

„Tak s čím má problémy?“

„S koulema,“ vyhrkla. „Tedy... to říká pan Pokorný. Já bych řekla, že má dermatologický problém. Říkala jsem mu, že odpoledne slouží paní doktorka, a on křičí, že k ženský nepůjde, protože ženská nemá koule, a tak tomu nemůže rozumět.“

„Pokorný..., Pokorný...“ zapřemýšlel jsem. „Aha, už vím! To je ten pes s trudníkem. Víte,“ vysvětloval jsem Barče, „trudník je roztoč, co se vyskytuje v tukových žlázách u chlupů. Způsobuje záněty. Nejdřív se vytvoří červená skvrna, vznikají i vřídky. Klidně ho ke mně pošlete. Odpoledne se přijde představit ta nová sestřička, a tak tady budu a podívám se na to. A objednejte tady pana Connellyho na kontrolu,“ ukázal jsem na Američana, který čekal u dveří. „Já si teď půjdu něco sníst, do hodiny jsem zpátky.“

Vracel jsem se z oběda a oknem jsem zahlédl, že v mé ordinaci je shromážděný celý personál. Uprostřed stála naše bývalá sestřička Péťa. To je hezké, že na nás nezapomíná a přišla se na nás podívat, pomyslel jsem si. Smáli se a stáli okolo otáčecího křesla, ve kterém někdo seděl. Asi ta nová sestra, kmitlo mi hlavou. Jen jsem vešel, zmlkli.

„Doktore, to je ta nová. Ona vám tady usnula, než jste přišel. Jmenuje se Veronika,“ pronesla sestra Péťa hlasem přidušeným smíchem.

Křeslo bylo otočené ke mně zadní stranou a já zahlédl, že v něm sedí někdo s hustými černými vlasy. Obešel jsem ho dvěma kroky a málem to se mnou seklo. V křesle ležela nafukovací panna-černoška, zakoupená v nějakém sexshopu a oblečená do veterinárního zeleného obleku.

„Fuj,“ ulevil jsem si. „Kde jste to proboha sehnali?“

„To Péťa,“ práskla to Zora. „Má kamarádku, co pracuje v sexshopu, a tuhle pannu nikdo nechtěl. Byla na ni velká sleva, dostali jsme ji skoro zadarmo...A tak jsme si udělali legraci.“

Oči všech se na mne upřely v očekávání mé reakce.

Začal jsem se smát taky: „Ani se nedivím, že ji nikdo nechtěl, když je tak hnusná. Vyhodte tu ,Veroniku‘!“

Má poslední slova ještě visela ve vzduchu, když někdo zaklepal. Dveře se otevřely a v nich rozpačitě stála světlovlasá slečna. „Dobrý den, já jsem Veronika,“ představovala se. „Dneska mám nastoupit jako sestra.“

„Ale jen pojdte dál, slečno,“ zachovával jsem honem dekorum. „Jdete jako na zavanou, už na vás čekáme. A jestli jste něco slyšela, tak toho si nevšímejte. Jen jsme tady žertovali. Tady to je Sandra a Bára,“ představoval jsem rychle obě recepční síly. „Odvedou vás do recepcce, všechno vám ukážou, provedou vás po ordinacích, po čekárnách a se vším a se všemi vás seznámí.“

Držel jsem dveře dokořán, abych tak všem naznačil, že legrace končí a práce zase začíná. Krom toho jsem si stačil všimnout, že před recepcí už přeshlapují v družném hovoru dva stálí klienti – pan Pokorný a s kníračem pan Hladovec. Zamával jsem na ně a na Moniku s Bárou ještě zavola: „Nejdřív ukažte slečně Veronice, jak přijímáme klienty do ordinací, ať si to může hned vyzkoušet. A nezapomeňte mi hned poslat toho trudníka,“ čímž jsem měl pochopitelně na mysli pana Pokorného.

Nechal jsem dveře otevřené, aby mohl pan Pokorný vejít, jakmile děvčata odešlou na můj počítač jeho kartu. Viděl jsem, že Bára Veronice něco vysvětluje, a ta horlivě přikyvuje. Pak jsem spatřil, jak Veronika vyběhla na dvůr, zdvořile pány pozdravila a zavolala: „Pan Trudník může jít k panu doktorovi do ordinace!“

A Monika, popletená Veroničíným omylem, namísto aby vyzvala pana Hladovce, že může jít do čekárny, vykřikla: „A vy, pane Hladavec, můžete jít naproti do čekárny.“

„Jen počkejte, milánkové,“ šeptal jsem si pro sebe, když jsem s omluvou vysvětlil omyl panu Pokornému. „Ony vás ty srandičky přejdou. Já vám ukážu. Já si na vás také

něco vymyslím,“ sliboval jsem svému personálu. Než se odpoledne sešlo s večerem, zrodil se v mé hlavě nápad. Vzal jsem telefon a zavolal recepci: „Prosím, abyste po zavírací hodině hned neodcházeli. Chci vám všem něco říct. Vyřídte to ostatním.“

Večer stáli všichni v recepci a zaraženě na mne hleděli s otazníkem v očích. „Vážení,“ pronesl jsem a udělal dramatickou pauzu, abych si je náležitě vychutnal, než dopovím zbytek. „Po dnešním dni jsem došel k názoru, že oplýváte nadbytečnou fantazií. A tak pozor! Ode dneška za týden vás všechny zvou na večeři do hospůdky na Okoři. Každý z vás si do té doby vzpomene na něco, co se zde, na naší veterině, odehrálo a sestaví z toho příběh, který nám po večeři bude vyprávět k lepšímu zažití. Bude-li stát příběh za to, zaplatím ještě rundu. Ale ten, komu by příběh chyběl, zaplatí za trest rundu navíc. Platí?“

„Platí!“ odsouhlasili všichni do jednoho.

Na Okoři – Večer první

Zaplnili jsme celý salonek. Přišli všichni: recepční Monika, Bára, Sandra, doktorky Martina a Káťa, doktor Jirka a sestřičky Zdeňka, Veronika, Týna, Jana a Zora. Pozvání neodmítla ani Péťa, která teď pracovala ve Státním veterinárním ústavu. Večeře byla výborná, obsluha perfektní a zábava rozhodně nevázla.

„Představte si, co se mi včera stalo,“ vykládala po večeri Martina. „Sandra mi z recepce poslala pana Pekaře. Víte, o koho jde?“

„To je ten pán, co všechno bere nesmírně vážně a má křížence pudla s oříškem?“ upřesňovala si Týna.

„Přesně,“ kývla Martina a pokračovala. „Pes měl problém s análními žlázami a bylo domluveno, že mu je vyčistíme. Jenže pán se opozdil a já už měla domluvený jiný zákrok. A tak jsem se ho zeptala, jestli by mu nevadilo, kdybych ho doporučila do vedlejší ordinace k jinému lékaři. Myslela jsem, že tam bude Jirka. Pan Pekař proti změně nic nenamítal. Přešla jsem k počítači, že překliknu jeho kartu s doporučením vedle, a přitom mu povídám: ‚Pojďte, pane Pekaři, já vás tam vedle hned přefiknu,‘ přerýkla jsem se. „Vedle mne stála Zdeňka. Vykulila oči, ale pak se zatvářila, jako by se nic nestalo, a obě jsme si myslely, že si pán toho malého přebrebtu nevšimne.“

Salonek zaburácel smíchem. „Všiml si?“

„Kdyby jen to,“ posteskla si Martina. „Začal couvat ke dveřím a vyděšeně koktal: ‚Ježíšmarjá, děvčata, tohle já vodmítám. Já vod tý doby, co mám problémy se zádama, tak se nemůžu hejbat a tyhle pohyby už vůbec nemůžu dělat. Bolí mě snad každá poloha!‘“

„Když jsem viděla, jak to přereknutí bere vážně, snažila jsem se mu to vysvětlit, ale on, když jsem ho vedla do vedlejší čekárny, si mne pořád podezíravě měřil,“ končila s povzdechem Martina.

„Tak proto!“ vyprskla Káťa.

„Co proto?“

„Myslela sis, že v ordinaci kam ho vedeš, bude Jirka. Jenže Jirka si musel odskočit a byla jsem tam já. Koukala jsem jako blázen, když pan Pekař, sotva vešel, vyjekl: ‚Ježíšmarjá, další ženská!‘“

„Jen abychom nepřišli o klienta,“ poznamenal jsem nakoť vážně.

„Kdepak,“ ujišťovali mne hned všichni.

„I když, řeknu vám, doktore, ona je s některými lidmi někdy těžká řeč,“ hlásila se o slovo Bára. „Zrovna tuhle přišla paní a začala rejdit po recepci, jako by tam něco ztratila. Ptala jsem se jí, co hledá, a ona povídá: ‚Ceník!‘ Já na to: ‚Jaký ceník?‘ Změřila si mě a spustila: ‚Podívejte se, slečno! Já jsem majitelka cestovní kanceláře a každému klientovi, který ke mně přijde, předložím ceník. Každý můj klient podle něj přesně ví, kdy a kam může jet, na kolik ho mé služby přijdou a jaké jsou slevy. A je-li to

stálý klient, má výraznější slevu!’ Chtěla jsem jí zdvořile říct, aby si nás nepletla s cestovkou. Nepustila mě ke slovu a dál si vedla svou: ‚Já jsem si u vás, slečno, nechala vykastrovat kočku. Teď jsem si pořídila další, a když jsem k vám volala, kolik bude stát kastrace, řekli jste mi stejnou cenu. Proto jsem se osobně přišla domluvit. Tak kolik procent mi slevíte?’

„Proč jste mě, Báro, nezavolala? Byl bych jí to vysvětlil!“

„Kdepak! Ta ženská nechtěla slyšet nikoho jiného než sebe! A když jsem, doktore, trvala na našich cenách, nepřála bych vám slyšet, co všechno jsem si ještě musela vyslechnout!“

„Nemyslete si, doktore, že jinde se s něčím podobným nepotkáte,“ zasmála se Pěťa. „K nám do veterinárního ústavu také občas přijde nebo zavolá pěkný magor. Není to tak dávno, zavolal jakýsi pán a ptal se, kolik stojí pitva jehňat. Přepojila jsem ho na pitevnu ke kolegovi. Řekl mu to a ptal se, kolik jehňat mu pošle. A on povídá: ‚Žádný, voni se teprve naroděj.‘ Kolega se divil: ‚Tak proč se ptáte? Oni vám přece hned nepojdou.‘ A pán ho odbyl: ‚Co vy vo tom víte?! Právě že mi vždycky třetí den pojdou! Jinak bych k vám nevolal!‘ “

„Já bych taky mohla vyprávět,“ začervenala se Sandra.

„Tak ven s tím. Přece si to nenecháš pro sebe,“ šťouchla do ní Týna.

„Zavolal mi na recepci nějaký kluk. Ani se nepředstavil a rovnou na mne vypálil: ‚Hele, máte nějakou antikon-

cepci pro psy? Já bych to potřeboval pro svou čubu, aby si to mohla rozdávat se psama mejch kamarádů.‘ “

„Cos mu na to řekla?“ řehtala se Týna.

„No,“ pokrčila rameny Sandra. „Sama moc dobře víš, že když jsi v recepci, musíš za každou cenu zůstat slušná a zdvořilá, i když všichni, co tam přijdou, takoví nejsou.“

„Zkrátka – lidé jsou různí,“ shodli jsme se všichni.

A protože doba pokročila, zavolal jsem obsluhu, požádal ji, aby všem doplnila skleničky, a rozhlédl jsem se kolem stolu jako pan učitel, přehlízející svou třídu.

„Jestlipak jste nezapomněli, proč jsme se dneska hlavně sešli? Kdo nám poví první příběh?“

I když mě ujišťovali, že jsou všichni připraveni vyprávět, o to, kdo začne, se nestrkali. Rozhodl jsem proto sám: „Káťa začala dneska vyprávět jako první. Tak ať svým příběhem dnešní večer také ukončí.“

„Když myslíte, doktore, začnu,“ nenamítala nic Káťa. Napila se a spustila: „Chodívala ke mně pravidelně paní Hedvika s jezevčíky Jankem a Pajdou. Jak určitě všichni víte, u stálých klientů se někdy stává, že vztah mezi nimi a veterinářem nabude na důvěrnosti, a proto mě nepřekvapilo, když mi jednoho dne paní Hedvika řekla: ‚Věřila byste, paní doktorko, že jen díky Jankovi a Pajdovi jsem se šťastně provdala?‘ Protože mi ten den končila služba, pozvala jsem paní Hedviku na kávu. Začaly jsme si vyprávět a z toho, co jsem vyslechla, jsem pro vás sestavila povídku jak z knihovny našich babiček. Posuďte sami.“

Koupím psa. Zn.: Spěchá!

Černovlasý Daniel měl ve svých osmatřiceti letech jako ředitel banky docela slušnou kariéru. Navíc nevypadal vůbec špatně – za jeho vysokou, plaváním a na tenisových kurtech vypracovanou postavou se ohlédla mnohá slečna a snažila se mu dát všemožným způsobem najevo, že její hlava by se docela dobře vyjímalala něžně položená na jeho mužném rameni.

Ale Daniel, v jehož životě se takových vystřídalo několik, byl přesvědčený, že tu pravou lásku ještě nepotkal, a tak ji prozatím dával jen svému drsnosrstému jezevčíkovi Jankovi.

Janek si na svého pána nemohl stěžovat, protože ten se mu i přes nedostatek volného času opravdu věnoval a jak to šlo, všude ho bral sebou, dokonce si ho někdy vzal s sebou i do práce. A když se někdy stalo, že ho musel nechat doma, pak tu byla kamarádka Hedvika, která bydlela ve stejném domě jako Daniel a dokonce i ve stejném patře. Pracovala jako sekretářka v menší firmě, a tak měla větší pravidelnou pracovní dobu.

Stačilo jen zazvonit a říct: „Hedviko, prosím tě, mohla bys mi zítra odpoledne pohlídat Janka a vzít ho na procházku? Vrátním se večer po desáté.“

Hedvika se pokaždé usmála a ochotně souhlasila: „Jasně, Danieli, na mě se můžeš spolehnout.“

I Hedvice se Daniel líbil a mrzelo ji, že si jí kromě žádostí o pohlídání psa a malých pozorností z květinářství nebo z cukrárny za prokázanou službu vůbec nevšímal.

„Vždyť jsem docela hezká holka! Jenže, ty troubo, ty to nevidíš!“ mračila se pak pokaždé na sebe do zrcadla, odkud se na ni dívala drobná hnědovláška se střapatým účesem a velkýma modrýma očima, které se, když se přestala mračit a usmála se, udělal ěolíček na levé tváři.

A když vrátila Janka, všechny večery pro ni končily stejně tím, že seděla s darovanou bonboniérou před televizí a vzdychala: „Kdybys mě aspoň jednou pozval na večeři! Povídali bychom si a určitě bychom si i rozuměli. A přestaň se cpát tou čokoládou,“ okřikovala se, „nebo budeš vypadat jako bouchačka a pak už si tě nevšimne vůbec!“

Janek Hedviku zbožňoval. Podle jeho psího mínění to byla báječná panička, která dobře vařila, podstrkovala mu dobroty, na procházkách s ním závodila v běhu nebo mu neúnavně házela míček a doma se s ním přetahovala o šálu, která měla na konci ozdobné bambulky, a vůbec jí nevadilo, když tu její parádní šálu v zápalu hry okousal.

Každé ráno chodil Daniel s Jankem na procházku přes park vedle bloku domů, kde bydlel, a tak si nemohl nevšimnout atraktivní blondýnky, jež ve stejnou dobu, kdy přecházel ulici k parku, sedala za volant červeného fiatu, kterým pravděpodobně, jak si domýšlel Daniel, odjížděla do zaměstnání nepochybně stejně atraktivního, jako byla ona sama. A to bylo všechno, co si o ní myslel, protože ho i přes svůj půvab neupoutala natolik, že by se s ní zatoužil seznámit.

Zato Lora, jak se blondýna jmenovala, Daniela zaregistrovala hned první den, kdy ho viděla, a protože byla redaktorkou ženského časopisu, otestovala ho jako nejen pohledného, ale určitě i úspěšného muže, který bude umět vydělat víc, než jeho milovaná přítelkyně a později i milovaná manželka dokáže utratit. Na seznámení s ním měla tedy docela jiný názor a netrvalo jí příliš dlouho, než se rozhodla, jak ho zrežírovat. Nápad byl jednoduchý, stačilo jen napsat inzerát: „Koupím štěně drsnosrstého jezevčíka. Značka: Spěchá!“

Paní Vávrová, majitelka drsnosrsté jezevčice, se naklonila nad košíkem, kde ležela fenka Andulka se štěnětem, které zůstalo jako jediné nezadané z posledního vrhu.